

2.

U potoka roste kvítí, říkají mu petrklíč, na koho to slovo padne, ten musí jít z kola pryč.

Mélodie své oblíbené rozpočítávadlo opakovala nepřetržitě. Když zpívala, v hlavě jí tančily veselé zvuky a vyháněly špatné myšlenky. Taký jí tolik nebolel žaludek. Když nebude křičet, Monstrum jí slíbilo, že zase uvidí tatínka, maminku, a dokonce i Claquette, svou pořád veselou čubičku. Když nebude křičet, taky uvidí svou milovanou panenku.

Nemysli na to, že ti škrundá v žaludku... Neexistuje... Je mi zima... Mám hlad...

V krku se jí usadila bodavá bolest a neustupovala. Nutila ji ke kašli natolik, že si toužila do krve rozškrábat patro. Mohla pít a plivat, ale stejně v hrdle pořád cítila ten drsný kotouč.

Od příchodu do tohoto vlhkého sklepa se Monstrum nepřestávalo vztekat. Mélodie tím rytmickým rozpočítadlem svým způsobem vyjadřovala vnitřní strach. Někdy se Zvíře potulovalo kolem, jeho teplý dech narážel na její dětský obličej jako

odporný tepot. Přesto ho poslouchala. Nechala si to dělat a ani se nepohnula. Ale proč pro ni tatínek nepřijde? Proč Monstrum nedrží slovo?

Protože monstra jsou zlá. Monstra nikdy neříkají pravdu.

Z hustoty vzduchu zmrzlé dítě vytušilo napětí blížící se bouřky. Některé věci dokázala poznat líp než jakékoliv jiné dítě a takhle přecitlivělost jí navíc umožňovala vidět do lidí, cítit horkost jejich aury nebo plíseň jejich zloby. A to, co spatřila v duši Monstra, s ní otřáslo. Zadržela pláč, rychle si otřela slzu stékající po tváři a přitáhla nohy ještě pevněji k hrudi. Příliš pozdě. Facka ji srazila k zemi.

„Přestaň brečet! Slyšíš? A neznič tu panenku! Prosím tě! Hlavně ji neznič!“

Ucítila kousnutí bolesti, měděnou chuť krve na rtech a trhavý dech.

Rozpočítadlo, které jí uklidňovalo, si už nedokázalo najít cestu do jejího mozku. Mélodie pevně sevřela víčka, snažila se kdesi uvnitř sebe najít horkost vůní, výbuchy smíchu, veselé ržání poníka Pastilky, ale už nenacházela nic. Ze stěn její lebky stékala věčná tma a brzy ji pohltila celou. Navždy.

Jakmile se ocitne v tatínkově náruči, okamžitě mu všechno řekne. Že jí Monstrum svazovalo ruce a bránilo jí křičet, protože jí vždycky přilepilo lepicí pásku přes ústa. Že jí s úsměvem nutilo, aby zůstávala bez pohnutí v zápachu kůže, když jí česalo vlasy. Že to dělalo tak silně, že někdy měla pocit, že jí hlava krvácí.

Ano, řekne mu všechno, nezamlčí jediný detail. Zápach, ze kterého se jí chtělo zvracet, nelidský řev, ty věci na zemi, měkké a praskající. Byly jich tam stovky. Tisíce.